

Vakantiezucht

Wivine Heynderick

Steeds weer wanneer ik terugkom uit vakantie, en mezelf opricht na een traditionele harde landing in eigen Belgenland, laaien mijn inzichten in geografische psychologie hoog op.

Dit jaar een stuk in de kraag van Italië gezeten. De conclusie is onwrikbaar – niet evidence-based, wel de evidentie zelve: Italianen werken therapeutisch in op de zware Belgische inborst.

Want zonnig zijn ze. En niet enkel aan de buitenkant. Ze spreken je met niet mis te verstane complimenten aan, ook op minder zonnige ochtenden, hun gezichten gegroefd door lachrimpels in plaats van denkrimpels. Je krijgt er als ingetogen bleke Belg meteen wat kleur van. Slaperig de dag doorbrengen met je hoofd in de gebruikelijke wolken, of je blik afwenden achter een geluidsdichte façade, zit er niet in. Ze schudden je vriendelijk wakker met een verleidelijk praatje, goedlachse blikken en ongevroegde uitleg vaak. Zeker als je even achteloos blijft haperen aan een van de vele verrukkelijke moestuintjes – het is een zwakte van mij, ik weet het, en meestal gaap ik met open mond – die niet voor niets allemaal pal voor de deurdorpel zijn geplant. Ze stoppen je ondertussen gauw een handvol kruiden toe, terwijl je ze toch even moet uitleggen met wie je nu eigenlijk samenhuist. Een gemengd gezelschap dat samen reist, is een intrigerende puzzel. Als je die vraag dan niet meteen begrijpt – weer zo'n laffe Belgentruc – leggen ze je met handen en voeten l'amore uit. Eindelijk lachen de Belgen dan, wat groenig. En hoe meer je wegstijgt of in de grond wil kruipen, hoe harder ze doorgaan. Ze zijn onontkoombaar en – excuus voor het cliché – onmetelijk charmerend.

Luchtigheid en lichtheid bewegen dit volk blijkbaar van nature, waardoor ze kleur in de dag brengen. Iemand noemde het 'spelen'. Misschien is het dat wat we hier zo weinig onderhouden: het echte spel, zoals Egyptenaren dat ook kunnen en wat wij al vlug 'opdringerigheid' noemen.

Aan wat ligt dat, dat deze mensen zo verschillend zijn?

Hun nationale feestdagen zijn, naar ik vermoed, niet eens gesubsidieerd, maar hun talloze pleintjes zitten tot een gat in de nacht afgeladen vol, niet drijvend op bourgondische geestrijke dranken, maar op helder klinkend, natuurlijk geroezemoes dat eindeloos in de dorpskom weergalmt om je terug uit je bed te lichten.

Ligt het aan licht, lucht, zon en zee in plaats van wolken, dichte bebouwing en regen op het asfalt?

Of dekt een vlag de lading? Wie weet. Groen van de bloemige kruiden die het leven pittig veredelen (pesto!), wit van het straffe, klare licht en het bekoelende ijs (gelata!), rood van de tomaat (pomodore!) en de passie. Een evenwichtige melange. En wij? Wij dragen zwart in het vaandel en het grijze in al onze gevels en straten. En hanenkam rood, als kleur van vlees en bloed. Geel is me een raadsel – patat en mayonaise?

Of ligt het gewoon aan kleurrijk durven zijn? Elk huis straalt ginds zijn eigen kleur uit en politieke onvrede wordt eruit gegooid, op een plaats waar ze thuis hoort: op straat.

Misschien ligt het aan pertinent de dagelijkse kleine dingen anders te doen? Zoals een wastrommeltje draaien met twee tazzine di café in plaats van afgemeten millilitertjes. Mijn theorie: espresso maakt expressief. Nu nog de pleintjes aanleggen. En een gemeenschap.